

Truyện Ngắn Á Nghi

1. Nhiều Đường Vẫn Chưa Ngọt

Lúng túng mãi, sau khi bỏ cả bình đường vào ly cà phê, chàng mới chuyễn tách cà phê qua nạng và thốt ra được một câu mà chính chàng cũng không hiểu mình đang nói gì:

- Cả một tấm lòng của Thế, An có biết không?

Sau gần cả... thế kỷ im lặng, An chỉ ngập ngừng:

- Ngọt... quá!

Chàng ngỡ với câu nói cũng chỉ có... trời mới hiểu nàng đang nói gì? Còn chút máu tếu, chàng cố chữa thẹn bằng cách hòa tách cà phê của mình vào tách của nàng, khuấy đều, chia đôi rồi mới chuyển trở lại khách:

- An thử xem bây giờ ngọt ngào này có vừa đủ cho... đôi ta thường thức suốt đời chưa nè?

Nàng thử một ngụm nhưng không tỏ thái độ gì, cũng chẳng nói chi. Tò mò, Người Pha Cà Phê cũng thử một ngụm rồi nhăn mặt, nhắm mắt, chu miệng tấm tắc:

- Công nhận ngọt ời là... ngọt hén?

Nàng bắt buộc phải trả lời:

- Ừ! Nói nhỏ nè: sau này có... cưới vợ thì Thế nên pha thêm 10 ly nữa, mà nhớ hòa chung thì mới thường thức được hương vị cà phê An rang ngon ra làm răng hỉ.

Thế xoa xoa tay:

- Dù cà phê dùng đủ cho cả tuần thì Thế cũng không muốn vị đắng theo... mình trong cả tuần... trắng mặt đầu à ghen.

Nàng đỏ mặt cúi đầu im lặng, cho đến khi câu hỏi ý nhị của chàng sát bên tai:

- Mình làm toán sai rồi, sao không ai sửa như ngày xưa há? Mà biết cô... vợ tương lai ấy có thích cà phê đắng vậy hông?

Nàng ngồi xa ra một chút và nói nghiêm trang, khóa lấp sự ngượng ngùng:

- Người chi mô...! Mờ dại rằng sửa! Một tuần làm việc có mấy ngày thôi thì sướng nhất rồi còn chi!

Chàng cũng đổi giọng nghiêm trang:

- An nè! Không ngờ chuyện quan trọng vậy mà Thế lại nói ra bên hương cà phê... đắng, xin lỗi An ghen.

Nàng giả vờ lí lắc:

- Răng có gì xin cho nhiều... lỗi, nặng ba lô?
- Ai biểu Thế... thổ lộ hoài mà An cứ... làm bộ không hiểu. Năm ngoái đầu xuân Thế đã từng bày tỏ trước mút măng cầu, hạt bí, kẹo đậu phộng ngọt ngào rồi mà An làm lơ. Năm nay Thế chọn 23 Tết đưa ông Táo về Trời thử thời vận để được phù hộ lấy hên.

Nàng dí dỏm chọc quê:

- An đâu có làm lơ, An nhớ là sau đó Thế mời An dùng mút gừng nữa mà. Mai mốt Thế nhớ đừng tán gái rứa với cô mô khi mời vị đắng, kẹo me hay trao hoa hồng nhựa hỉ.
- Ừ! Cũng sẽ không dại dột tỏ tình bên mút... bí hay hạt... bí, xui lắm. Tại Tết năm ngoái tui còn khờ dại nên đã thất bại ê chề suốt cả năm luôn.
- Cám ơn Thế! Mút gừng năm ngoái hãy còn cay, Tết ni An khỏi cần nhận thêm mút... khổ qua. Đời An đã có quá nhiều vị đắng trong hai năm nay rồi!

Húp thêm một ngụm... đường nữa, nàng chuyễn đề tài, cười cười đánh trống lảng:

- Tết ni Thế có về California thăm gia đình không?
- Có, nếu An đi cùng
- Răng làm rứa? Còn không thì răng?
- Dĩ nhiên khi mô... răng của mình cũng đi theo Thế đủ... 32 cái! Hỏi chi mà kỳ!

Thấy nàng cười e thẹn và lại cúi đầu im lặng, chàng trả lời nghiêm trang:

- An không theo thì Thế sẽ buồn lắm
- Dị kể chi! Về thăm nhà đông người mà răng buồn?
- Thế cũng phải đi một mình về thăm nhà vì Má của Thế già lắm rồi, có thằng em út ở gần bên thì nó lại bất hiếu, không lui tới thăm Má, dù Má bán thân bắt toại sau 4 lần đột quy. Nó bận lo cho... vợ.
- Cậu Út có vợ con mà. Sao vợ con không săn sóc bác thay cho cậu Út?

- Thế nghe Má kể lại là một đứa em thầy Má qua nó rồi bỏ chạy, còn hai đứa kia thì thầy trở lại nhà cũ cho thằng áp út bệnh hoạn không tự lo được cho chính bản thân nó thì làm sao nó lo cho Má của Thế được?
- Tội nghiệp bác gái quá!

Ngày xưa bác đã giúp đỡ Ba Mẹ của An rất nhiều, cả nhà của An đều thương hai bác lắm! Ông Nội, chú bác và Ba của An cùng bị bọn cướp chiếm đày đọa ngoài Bắc, như bao nhiêu người lính VN Cộng Hòa khác, một mình Mẹ của An phải bươn chải với đời để vừa trả “nợ máu nhân dân” vừa nuôi đàn con 8 đứa mang gông “ngụy” mà còn bị chúng tràn vào cướp nhà và đuổi đi khu Kinh Tế Mới hết. Nếu không nhờ có bác gái giúp đi vượt biển thì chắc đã chết theo em gái của An nơi đó rồi.

- Thế có nghe Má kể, thương cho ba của An và mọi người quá, ai cũng bệnh nặng mới được chúng thả từ nhà tù nhỏ ra... nhà tù lớn, về chưa được mấy tháng thì lần hồi qua đời hết, chưa hưởng lại được lấy một mùa Xuân ở miền Nam, sau cái ngày 30.4.1975 tang thương ấy nữa.
- Chuyện nhà ai cũng buồn quá! Thôi mình đừng nhắc nữa...
- Ờ buồn lắm An ơi! Mấy tuần về nhà một mình, chắc Thế sẽ nhớ An nhào cả ra và gầy gò thâm thắm.
- Dĩ nhiên... dân tập tã mà bỏ tập lâu thì bắp thịt nào mà chẳng nhão?
- Cô nương này sao mà thâm thúy!
- Thâm thúy viết với “i” ngắn hay “y” dài, thưa... công tử?
- Thế không phải là “phó tiến sĩ” xã hội chủ nghĩa Bùi Hiền* đâu nghen An. Chữ đó làm sao mà sai chính tả được.
- Đùa thôi chứ An biết Thế chẳng những viết văn không sai chính tả bao giờ mà còn đã lấy xong Tiến Sĩ Mỹ đàng hoàng nữa kìa!
- Hai đứa mình lại sắp quay lại chuyện bực mình của bọn... dở hơi đang đục nát cơ đồ bên kia rồi. Thôi quay lại chuyện mình cho vui hơn đi An: ra Giêng, Thế trở lại đây để nghe câu trả lời của An đó nghen. Nàng dứt khoát:
- Cám ơn Thế đã nghĩ tới An nhưng với An vui nhất chỉ có tình bạn thôi. Hãy là tri âm, tri kỷ thôi nha Thế.

Á Nghi, 23.1.2024

*Bùi Hiền: “phó tiến sĩ”, Hiệu Phó Trường đại học sư phạm ngoại ngữ. Năm 2017 đã đề nghị cải tiến chữ quốc ngữ gây nhiều tranh cãi và tức giận nơi đồng bào.

2. Khi Nàng Cột Tóc

Phòng phỏng vấn đông nghẹt người thế này thì cơ hội nào Hằng có thể nhận được chức vụ kế toán trưởng cho công ty dầu hỏa này? Thôi thì cứ thử để lấy kinh nghiệm mà tự tin hơn cho các lần phỏng vấn sau chứ ở tuổi 40 mà đã quyết tâm vừa đi làm vừa học thêm để lấy cho đủ bao nhiêu bằng cấp cần thiết gần 5 năm trời rồi chôn thân làm kế toán mãi ở những văn phòng có kẻ tiểu nhân nhiều hơn người đạo đức thì làm sao mà học hỏi được chi để giúp ích cho đời và làm gương cho đàn con? Vậy mà kết quả không ngờ: nàng đã lọt vào 1 trong số 5 người được tuyển dụng.

Hằng bay về nhà trong niềm vui và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để tuần sau thử việc. Cột mái tóc yếu điệu vừa gội lên cao, nàng ngồi vào bàn, cẩn thận ôn lại một số kiến thức căn bản mà chắc chắn họ sẽ vận dụng để “thử tài” nhân viên mới....

Tuần thích mái tóc dài đen mượt xõa ngang vai của vợ bao nhiêu thì lại rất e ngại mỗi khi cô vợ... cột tóc đuôi ngựa vì mọi sự dịu dàng đáng yêu sau đó biến mất ngay: một là cô nàng nổi nóng với đàn con bướng bỉnh, hai là thông cáo chuẩn bị bắt tay vào một chuyện gì đó, đòi hỏi nhiều thời gian và sự trợ giúp của ông chủ nhà và đám con đang chú ý đầu vào những cái điện thoại thông... minh mà không thông... cảm của cha con nhà này. Ví dụ như khi nàng lễ phép mời Má và cha con Tuần ngồi vào bàn họp chuyện gia đình; mỗi câu bà chủ nhà phán ra, là cứ như một “nghị định chính phủ” đã đóng dấu, chàng nào không thông qua là người ấy

mất... vợ như chơi. Khổ nỗi là nàng không bao giờ sai trong tất cả các phiên họp ấy bao giờ nên chẳng ai dám “sửa sai rồi lại sai điều... sửa” kiểu Vi Xi được!

Hôm nay cũng vậy. Không một ai ngủ gà, ngủ... gật mà tất cả đồng loạt gật... đầu và vỗ tay khen thưởng. Mà khen cái chi? Khen nàng sắp đổi việc mới. Lần nào đổi việc, nàng cũng lãnh lương cao hơn chỗ cũ, nghĩa là tài chánh gia đình sẽ dễ thở hơn là cái chắc; (kế toán nhà này làm chi cũng suy nghĩ chín... chần cho đến chín... rục mới nhảy việc, vì với nàng chỉ có... bội thu, để dành cho những kỳ nghỉ hè của cả nhà, chứ không hề chấp nhận việc... trội chi phung phí vô bổ). Nghị Định đã đóng dấu rồi mới thông báo mà lỵ! Ai dạy chi mà buồn trước một tin vui như rứa?

Á Nghi, 23.1.2024